

agitatorisk at misbruges af andre, og som ogsaa i høj Grad er blevet misbrugt.

En Del af det, jeg her har nævnt, peger jo mere mod Fremtiden end mod Nutiden. Hvad den øjeblikkelige Stilling angaar, er vi naturligvis fremdeles enige med Regeringen i, at en Nedgang af Produktionsomkostningerne vilde være af stor Værdi. Det er ogsaa umiddelbart indlysende, at for store Omraader af Erhvervslivet, ikke mindst for Byggefagene, er denne den eneste farbare Vej; efter den Højde, hvorpaa disse Lønninger ligger i Forhold til andre Lønninger, er det endvidere klart, at en Nedsættelse her kunde ske, uden at man kom i Nærheden af det saakaldte Eksistensminimum, der ingenlunde staar for os som et ønskeligt Maal at nærme sig. Det er fremdeles klart, at her kan peges paa fornuftige Motiver for Arbejderne til at gaa til en Nedsættelse af de tariffmæssige Satser, nemlig disse, at en saadan Nedsættelse med den deraf flydende, i høj Grad sandsynlige Merbeskæftigelse vil være mulig, uden at Nettolønnen i Virkeligheden formindskes, idet der da vil kunne ske en betydelig Lettelse i de arbejdendes ekstraordinære Bidrag til de arbejdsløse Kammerater. Dette Spørgsmaal har været drøftet før her i Tinget, og det ærede Medlem Hr. Stauning nævnte i Gaar nogle Tal, som jeg er meget taknemmelig for, at vi har faaet frem. Naar jeg nu retter en Kritik derimod og beder om nogle Oplysninger, skal det ikke opfattes saaledes, at jeg tvivler paa Tallenes Rigtighed, men jeg vil gerne have Forklaring paa visse Oplysninger, som foreligger fra anden Side, og som man ikke uden en saadan nærmere Forklaring kan faa til at harmonere med det, der er oplyst af det ærede Medlem. Det ærede Medlem oplyste — saaledes forstod jeg det —, at Gennemsnitsudgiften pr. Medlem var 125 Kr. om Aaret. Jeg forstaar dette saaledes, at det vel er den Ydelse, man paalægger de enkelte Medlemmer, men her maa man vel gaa ud fra, at de arbejdende Medlemmer maa betale en Del mere end det, der her er Tale om, idet de arbejdsløse jo ikke kan betale, og det Bidrag, som vilde falde paa de 50 000 arbejdsløse, maa altsaa fordeles paa dem, der i Øjeblikket er i Arbejde. Det er dette, jeg gerne vil have klart.

Dernæst er der ved det Tal, der blev nævnt, 125 Kr., den Ting at bemærke, at det — saaledes forstod jeg det — var det Tal, til hvilket man var naaet op ved nu praktisk talt at fordoble Tilskuddet til de arbejdsløse fra nogle og fyrretyve Kroner til 90 Kr. pr. Mand. Jeg har imidlertid lig-

gende for mig en Kvittering fra August 1925, hvorefter et Medlem af Jord- og Betonarbejdernes Fagforening har betalt 11 Kr. 50 Ø. Hvis dette Maanedskontingent gælder hele Aaret rundt, vil det svare til et Aarskontingent paa 138 Kr. Nu vilde dette Tal ikke staa i Disharmoni med de oplyste 125 Kr., hvis det var for den samme Tid, men dette Tal er fra August 1925, altsaa paa et Tidspunkt, maa jeg antage, hvor den Forhøjelse, det ærede Medlem Hr. Stauning omtalte som indtraadt fra 1. Oktober d. A., endnu ikke var i Kraft. Naar man trækker denne Forhøjelse paa 40 Kr. fra de 125 Kr., synes jeg, der bliver et saa stort Misforhold, at jeg gerne vil bede det ærede Medlem forklare, hvorledes det hænger sammen. I øvrigt er der den Ejendommelighed ved denne Kvittering, at den ikke er specificeret, og derfor vil jeg gerne spørge, om denne Kvittering, der blot lyder saaledes: Har betalt for August Maaned 1925 11 Kr. 50 Ø., alene er for Bidrag til Fagforeningen, eller om den i sig indeslutter Bidrag til Arbejdsløshedskassen og muligt andre Bidrag. Det er et Spørgsmaal, som jeg tror, det vil være af Interesse at faa klart. Naar man gaar ud fra det Tal, det ærede Medlem Hr. Stauning har nævnt, vil det i øvrigt ses, at der er en Margin for den Betragtning, jeg har gjort mig til Talsmand for. Overalt hvor et saadant Forhold foreligger, altsaa hvor det med stor Sandsynlighed, næsten med Sikkerhed, kan antages, at en Nedsættelse af de tariffmæssige Lønninger vil føre til en betydelig forøget Beskæftigelse, der synes det mig, at Fagforeningernes Standpunkt er Udtryk for en Lønpolitik, som er gaaet over Gevind, idet man fastholder Lønninger, som i Virkeligheden er Papirlønninger, Bruttolønninger, der altsaa kun er Skueretter. En Henstilling fra Samfundets Side — om andet kan der efter min Opfattelse ikke være Tale — om at revidere denne Opfattelse fremtræder derfor efter mit Skøn, hvor disse Forhold foreligger, med stor Vægt.

Anderledes ligger derimod Sagen, hvor en saadan forøget Beskæftigelse ikke kan siges at være en nærliggende Udsigt, naar man gaar til en Forhandling om Lønningerne, og saadan ligger efter min Opfattelse netop Sagen for en Række af Industrifag og da i første Række for dem, som vi fra konservativ Side har ønsket at komme til Hjælp gennem en midlertidig Beskyttelse. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Stauning i, at Lønning-